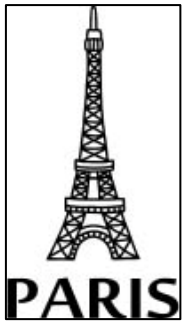

Parijse illusies?

Op 12 december 2015 stond de wereld in Parijs op zijn kop. Op de klimaatop in die stad gingen 195 landen akkoord met een nieuw klimaatverdrag dat de uitstoot van broeikasgassen moet terugdringen. Dat ging natuurlijk niet van een leien dakje. Er moest eerst heel wat worden gepallaverd, gewandelgangd, gesmoesd, gefluisterd en handjeklap gespeeld. Maar het resultaat mocht er zijn. De conferentiegangers spraken af dat de gemiddelde temperatuur op de aardbol met niet meer dan 2 graden Celsius mocht stijgen. Sterker nog, er werd afgesproken te proberen die stijging te limiteren tot hoogstens 1,5 graden Celsius. Waarom hooguit 2%? Wel, de mensen uit de wetenschap waren het er over eens dat een hogere stijging dan die 2% de klimaatsystemen ernstig zouden verstoren.

Het waren moeizame onderhandelingen geweest, maar de deelnemers waren zo blij met het resultaat dat er bijna een carnaval uitbarstte, sommige deelnemers wilden de polonaise al inzetten, maar dat ging niet door. Wel feest, maar geen uitpattingen, want het betrof immers een serieuze zaak.

En de landen spraken af om meteen te beginnen aan het realiseren van de plannen. Er werd afgesproken dat ze zo snel als het maar kon hun best gingen doen om de uitstoot van broeikasgassen en schadelijke stoffen met behulp van de al aanwezige techniek te verminderen. Daarbij zou rekening worden gehouden met de verschillen tussen de landen. En omdat het gebruik van fossiele brandstoffen een belangrijke oorzaak is van het overmatige uitstoot van CO₂-uitstoot moest er snel een eind komen aan het gebruik ervan. Daarbij mocht de voedselproductie niet in gevaar komen.

En dan de centjes. Afgesproken werd dat alle landen financieel moeten bijdragen aan het verlagen van de hoeveelheid broeikasgassen en het onderzoek doen naar klimaatsbestendige ontwikkelingen. In 2025 komt er weer een klimaatconferentie en dan moeten die 195 landen bereid zijn 91 miljard euro beschikbaar stellen voor de landen die dat vele benodigde geld niet kunnen opbrengen. En dat geld zou dan al vanaf 2020 beschikbaar moeten zijn. En de slotregel luidde dat het verdrag bindend was en de landen zich verplichten het na te leven.

Er was in november vorig jaar een vervolgbijeenkomst in Duitsland. Dan zou bekeken wordt hoever de landen al waren en hoe het met de centjes stond. Uit alle hoeken en gaten kwamen de deelnemers weer per vliegtuig, boot, auto of trein om dat allemaal te bekijken. En ze moesten constateren dat het leien dakje niet werkt zoals verwacht was dat het zou werken. Het glijvermogen laat nogal te wensen over. In Duitsland wordt dan wel geen kernenergie meer opgewekt, maar de bruinkoolmijnen draaien met onverminderde kracht. Polen en andere voormalige Oostbloklanden wil niet zo maar hun kolenmijnen sluiten, want dat is niet goed voor de economie. En in de VS zit er nu een man aan het stuur, die helemaal niets van de Akkoorden van Parijs moet hebben en daarom aan woordbreuk doet : hij doet niet meer mee. En in ons kikkerlandje wordt er vanuit de links activistische hoek al gekermd dat we de doelstellingen voor 220 en later niet halen. We hebben nog te weinig windmolens, het opwekken van zonne-energie verloopt te langzaam, er wordt nog steeds met gas gekookt en gestookt, het autorijden op elektrisch verloopt minder vlot dan gewenst en nog veel meer klachtenlitanieën.

Zijn er dan in december 2015 teveel illusies gewekt? En hoe staat het eigenlijk met het “gewone volk”? Hoe beleeft dat die afspraken. Willen ze wel alleen op wind- of zonne-energie, koken en stoken? Zien die een geheel elektrisch voortbewogen auto wel zitten? Zijn ze bereid diep in de buidel te tasten om dat allemaal te betalen? Want op die Parijse bijeenkomst klonk tussen al het geschetter niet het lied : “wie zal dat betalen, zoete lieve Gerritje?”. En op die Duitse bijeenkomst van vorig jaar zeiden de niet zo goed bij kas zittende

landen al dat ze meer geld nodig hadden. Dus klonk ook het volgende lied : “Wie zal dat betalen, wie heeft zoveel geld/ Wie heeft zoveel pinke ping en wie heeft zo veel geld”? En wie maakt eigenlijk uit dat we in nieuwe stads- en dorpswijken niet meer op (aard)gas kunnen koken en stoken? Heeft “het volk” dat dan niets over te zeggen? Of namens “het volk” het parlement? En hoe kun je nu al zeggen dat de aarde met niet meer dan 2% warmer mag worden. Wat moet er gebeuren als de natuur zijn of haar eigen weggaat en 3% wil opwarmen? Een extra conferentie bij elkaar roepen?

Iedere twee jaar komt er nu een klimaatconferentie, waar al die vergadelaars weer per auto, trein, boot of vliegtuig naar toe gaan. Vervoermiddelen die nog voornamelijk met fossiele brandstoffen zich voortbewegen om al die vergadelaars en de in hun kielzog meereizende milieubeminnaars, te vervoeren. Hoe zo, vermindering van broeikasgassen?

“De aarde, onze zorg!”. Prima! Maar moeten we dan de onderdanen van al die 195 landen niet beter informeren wat hun te wachten staat als we niets doen? En moeten we diezelfde onderdanen dan zelf niet meer betrekken bij het nemen van maatregelen? Zodat ze het gevoel hebben dat het ook “hun maatregelen” zijn en niet die van een politieke en activistische kaste, die vanuit een ivoren toren hun decreten op hun onderdanen laten neerdalen! En kan dat dan ook allemaal in “gewoon” Nederlands, Swahili, Vietnamees, Engels, Jamaicaans of welke taal dan ook? Anders ben ik bang dat er op

12 december 2015 in Parijs heel wat illusies zijn verwekt, die niet vruchtbaar blijken te zijn. Dat noemen ze ook wel “dodgeboren kindjes” en daar is niemand mee gebaat. *Ik wens u een gezond klimaat!*

Augustinus.